

Jonáš Jenšovský

„Duši vložte do košíku, prosím.“

„Leave your soul at the gates...“

Halloween, The Dark Ride

Když se dveře bez klepání otevřely, Diriel věděl, že je něco špatně. Neslyšel kroky ani necítil ničí přítomnost, takže kdokoli sem takhle vpadl, se stínil a chtěl zaskočit. To se mu podařilo a anděl jen sledoval, jak mu kolem zápěstí cvakají černá pouta vykládaná drahokamy. Ty kameny tam nebyly na ozdobu, ale každý z nich omezoval nějakou sféru nebo druh magie. Nebylo to úplně stoprocentní, ale minimálně by měl velké problémy s koncentrací a dobou vyvolání i základního útoku. Navíc by jeho snaha šla velmi snadno odhalit.

Vyveklí ho z jeho kanceláře a vedli někam nahoru kolem centrálního proudu světla, který procházel celým kuzelem nebeských sfér. Kruhové chodba pořád lehce stoupala, schody tu nebyly. Míjeli mnoho dveří, ale u žádných se nezastavili.

„Kam to jdeme? Z čeho jsem obviněn? Kdo tohle přikázal? Nemůžete mě přece jen tak zatknout.“ Dirielovy otázky přecházely v hněvivé výkřiky. Vyšší sféry sice měly dost pravomocí, ale svoje jednání taky musely vysvětlit.

Jeho pátrání po tom, co se děje, za chvíli přerušil úder do hlavy. A uvést takhle přímo do bezvědomí anděla, to už chtělo nějaké schopnosti.

Když přišel k sobě, seděl na židli v prázdné kamenné místnosti. Proti němu stál někdo v bílém rouchu a s lesklým hrudním plátem obklopený bělostnou aurou. Ta Dirielova zhasla v momentě, kdy mu nasadili ta černá želízka.

Nemusel zkoušet svou jemnou detekci na aury, podle které obvykle poznal její detaily, aby identifikoval svého společníka. Byl

to Adaniel, jeden ze šéfů Sekce magického zásobování, které byl Diriel součástí.

„Já, vím, žes to myslel dobře, ale bohužel ty operace, které jsi chtěl zkompletovat a předat vyšším místům, musí pokračovat. A já přirozeně obětuju tebe, než abych zastavil to, z čeho mám dlouhodobě prospěch.“

„Takže tys za tím celou dobu stál,“ konstatoval Diriel. Dávalo to smysl. Začal v utajení odkrývat komplot, který stál za drobnými, ale trvajícím chybami ve skladovém hospodářství. Nebesa měla dostatečnou zbrojírnu i sklady všeho možného magického vybavení. A na různých místech se před dlouhou dobou začaly ztrácet zajímavé kousky. Tady magický meč, tamhle prsten, který bránil poznání anděla jinými anděly, a podobné tretky. Všechno bylo tak rozházené v různých sekcích, že to vypadalo jako náhodné a neplánované činy, které spolu nijak nesouvisely. Šlo ale o věci, které byly potřeba jen velmi málo. To upoutalo Dirielovu pozornost.

Klíč a systém tam ovšem byl, jen se průběžně měnil a přizpůsoboval několika okolnostem. Diriel identifikoval s největší pravděpodobností ty, kteří měli zmizelé věci fyzicky na svědomí, ale bylo jasné, že někdo tyhle drobnosti zametá pod koberec a posílá příkazy, co konkrétně je ze skladů potřeba. A hledme, jeden z jeho vlastních šéfů. Anděl si povzdechl.

„Co se mnou máš v úmyslu?“ zeptal se postavy obklopené světlem.

Adaniel pokrčil rameny. „To je docela jednoduchý. V auře se ti objeví pár nových pramenů korupce a nějakou dobu si pobudeš v Karceore. S tvou minulostí pohybu v Pekle by se to skoro dalo označit za přirozený vývoj situace. Jsi v nádherné pozici anděla, který vyšetřoval skladové úniky magické výstroje, ale přitom je sám z velké části organizoval a spojil se s kdoví kým. A když tě spolupachatelé chtěli odhalit, zpanikařil si, ale tím ses prozradil. Takže jako bonus nebude nikoho moc zajímat, co se skutečně dělo. Nebesa si musí držet čistit štít, nemám pravdu?“

Pak to šlo až příliš hladce. Natolik hladce, že to překvapilo i samotného Dirielu, který už pár vykonstruovaných věcí zažil. Sice z povzdálí a jako svědek, ale byl celkem blízko zdroji. A tomuhle hladkému průběhu napomohl svojí blbostí a pomalostí. Nějaké zásoby informací sice měl, ale dlouho tam nic nepřidával, takže klíčové byly hlavně jeho vlastní myšlenky a vzpomínky.

Trocha papírování, trocha astrálního cestování mezi rovinami existence a už tu byla cela. Sundali mu pouta, a zatímco se převlékal do šedého vězeňského stejnokroje, všiml si, že svit vycházející z jeho vlastního těla zase trochu potemněl. Hrubým odhadem byl někde mezi andělem a démonem. *Skoropadlý anděl*, napadlo ho. Už jenom přítomnost pout způsobovala narušení jinak čistého světla vycházejícího z těla nebeských bytostí, a on je na rukách neměl poprvé.

Cestou do cely přišel přístroj, který Karceoru jako vězení pro nadpřirozené bytosti tolik proslavil. Na jeho patentu stála její spolehlivost. Jmenoval se aurám.

Byl to mohutný oblouk z kamene a kovu, v jehož průchodu se vlnila mříž z trpytíových vláken. Tímhle rámem museli projít všichni, kteří mířili do vnitřních prostor Karceory. Jakmile jste prošli těmi vlákny, zůstala za vámi silueta vaší osoby, která se pak zformovala do malé svítící koule a tu nasála křišťálová koule v těle rámu. Ta mříž zbavovala kohokoli jakýchkoli nadpřirozených schopností. Nechávala mu jeho znalosti, myšlenky i plné vědomí, ale žádná osoba uvnitř vězení nemohla kouzlit, kontaktovat nijak vnější sféry nebo jakkoli jinak ovládat realitu. Vězni i personál tak nebyli úplnými smrtelníky, ale byli tomu velmi, velmi blízko. Dozorci měli na druhé straně díky samotné podstatě Karceory zesílené tělesné vlastnosti, takže byli silnější, houževnatější a celkově odolnější, aby měli nad vězni převahu, ne ale takovou, která by sváděla ke zneužívání. Proto byla tato věznice tak spolehlivá a obávána. Podmínky blízké smrtelníkům vytvořily v hlubinách existence velmi bezpečné místo.

Diriel se usadil v cele a přemítal, co dál. Jeho situace byla ve srovnání s předchozím stavem dosti zoufalá, ale udála se tak rychle, že mu ještě nedošel její plný rozsah. Zatím to vypadala, že si tu nějakou dobu pobude.

Rozebíral stav věcí ze všech stran, ale nenapadlo ho nic, co by se mohlo stát, a bylo zároveň v jeho prospěch. Celá ta fraška byla nádherně sehraná a jeho osobní historie byla silný faktor. Už kdysi se setkal s několika padlými anděly, a i když to původně bylo z příkazů vyšších míst, svoje stopy to stejně nechalo. Maximálně by se mohlo ozvat Peklo.

Kolem skály, na které plula Karceora rovinami existence, se rozprostírala barevná oblaka, proudy energie a občas probleskla podivná elektřina. Tohle prostředí hostilo sféry existující mimo klasické pojetí prostoru a času. Ale protože obyvatelé těchto míst měli chtít nechtět některé lidské vlastnosti, fungovalo tu stále několik principů použitelných v jakémkoli život zahrnujícím systému.

Jedním z nich byla i šeptanda. Proto netrvalo zase tak dlouho, než se o uvěznění neznámého zvláštního anděla dověděla i strana zcela opačná, vybavená ovšem dostatkem vlastních analytiků a nejrůznějších dalších jednotek. A tak se k démonovi, který měl poměrně silnou pozici v pekelném Útvaru pro vnější záležitosti, dostala nepotvrzená informace o tom, že se v Karceoře ocitl někdo zajímavý.

Thamus uvažoval, jak s tou informací naložit. Nechtěl ji propásnout, ale zase se nemohl vrhnout do jakékoli akce bez minimálního potvrzení. Potřeboval tam někoho vyslat. Někoho schopného a nenápadného, kdo umí dobře komunikovat a toho anděla nevyplaší.

Veltis mu tím pádem přišel přímo do rány, protože se zrovna vrátil z pozemské mise a ještě na sobě měl kožený kabát. Vypadal jako fanoušek metalu, kdyby pod ním neměl klasickou košili. Takhle vypadal jako manažer fandící metalu.

Bez okolků si sedl a nalil panáka. Pak ho do sebe otočil na ex a nalil si druhého. Tentokrát už sklenkou v prstech láskyplně otáčel a pozoroval svého šéfa.

Thamus to přešel bez mrknutí oka, protože svého agenta znal.

„Něco jsem propásl?“ zeptal se Veltis a rozvalil se v křesílku tak ležérně, jak to jenom jeho pracovní postavení dovolovalo.

„Měl bych pro tebe prácičku,“ začal Thamus.

„No tak to většinou dopadá, když sem přijdu. O co kráčí?“

„Mám tu informaci, že se v Karceoře objevila osoba, která by nás mohla zajímat. Je to podle všeho anděl, částečně padlý, který chtěl odhalit nějaký komplot, ale jak na potvoru v něm byli účastni i jeho nadřízení a využili ho jako obětního beránka.“

„Mám lehkou pochybnost o jeho duchapřítomnosti, protože zatím to vypadá, že se nechal sejmout hrozně jednoduše,“ podotkl Veltis a upil.

„Hele to je možný, nebo byl zaměstnaněj něčím jiným a tohle mu uteklo. Ale myslím, že není tak podstatný to, jestli se nechal nachytat, ale teďka hlavně zjistit, jestli nám samotným může k něčemu bejt.“

Veltis odevzdaně přikývl. „Takže co konkrétně s ním mám provýst?“

Thamus si sedl za stůl a zamyslel se. „Zatím nic moc. Zjisti jeho pozadí, a jestli to není bouda, nastrčená osoba nebo něco podobnýho. Prostě klasický prověření autenticity a důvěryhodnosti. Pokud tímhle filtrem projde, zjisti, co nám může nabídnout za informace, jaká je jeho ochota spolupracovat a za jakých podmínek. Samozřejmě čím víc půjde na ruku a bude mít přínos, tím víc jsme vstřícní my.“

Veltis si odfrkl. „Thamusi, neděláme to prvně, ne?“

„Já vim, kamaráde, ale opakování je matka modrosti a nepochybuji, že se o našich záměrech dozví zase Nebe a nenechá to bez reakce. Takže bych nerad promrhal šance od začátku.“

Cesta byla otázkou slabé půlhodiny. Veltis využil několika nepříliš známých stezek skrze realitu a měl tak aspoň dost času přizpůsobit svůj zevnějšek.

A už se před ním tyčila Karceora, vězení pro bytosti nebe, pekla, vnějších sfér a dalších rovin, které potřebovaly instituci schopnou izolovat cokoli od destruktivní víly po dvacetimetrového ledového draka. Budova rostla z hladké skály plující realitou jako hrad, který se přestavbami a rozšiřováním časem ustálil na tvaru polokoule, ke které bylo možné se dostat jen po vlastních a jedním tenkým spojovacím paprskem. Ten byl skrytou pastí a v nepravidelných intervalech zhasínal, takže pokud se kdokoli spoléhal jen na něj, propadl se v nějaké jeho části do volného prostoru.

Veltis se vybavil několika rekvizitami jako narudlou kůží a pláštěm, který připomínal netopýří křídla. Nemusel, poznali by ho i tak, ale bylo to něco jako jeho oficiální uniforma a tady to bylo na místě.

Zapsal se ve vrátnici, prošel několika okruhy, kde bylo prověřování jeho identity čím dál zdlouhavější a pohledy bytostí zvědavější. Nebylo na něm sice moc co zkoumat, ale personál musel dávat najevo, že jim nic neunikne, i když ne vždycky se dařilo. Nakonec každé vězení někdy někdo překonal a Karceora nebyla určitě výjimkou.

Pak přišel aurám, který Veltis nenáviděl, ale zároveň ho fascinoval.

„Duši vložte do košíku, prosím,“ pronesl uniformovaný dozorce s holou lebkou místo hlavy a zeleným ohněm v důlcích. Tahle věta byla málokdy oceněna a u démonů jako Veltis byla otřepaným sarkasmem. Duši v pravém slova smyslu dávno neměli. Podíval se ještě jednou do těch zelených plamenů a prošel sítím čar.

Bylo to jako chladivá želatina. Trochu se bránila, ale pak Veltise pustila dál. Jeho přízračná silueta zůstala za ním a vteřinu si držela přesné obrysy do nejmenších podrobností. Pak se slila do pouhé humanoidní figury, pak jen do velké koule visící ve vzduchu a nakonec byla vcucnuta koulí na rámu. Ta se lehce rozzářila a s kovovým zvukem sjela do zásobníku obaleného drátěným pletivem zapuštěného do podlahy. Tam bylo místo pro koule dočasných návštěvníků, vězni zajížděli hlouběji.

Veltis cítil, jak jeho tělo opouští síla, schopnosti a padla na něj lehká mdloba. Věděl, že tenhle stav za chvíli pomine, ale to nijak nemírnilo nepříjemné pocity, které průchod aurámem způsoboval. Asi už tomu odvykl, normálně ho průchod tak nezasáhl.

Otřepal se a pokračoval chodbou do místnosti pro výslechy vězňů.

Diriel měl na sobě šedý stejnokroj, na rukou dva černé náramky, které slabě pulsovaly, a i v tomto sterilním a necitelném prostředí si zachovával jak jiskru v oku, tak i pečlivě zastřižené vousy. Veltis by na první pohled řekl, že se mu tady dokonce líbí.

„S kým mám to potěšení?“ dotázal se anděl místo pozdravu.

„Veltis, momentálně externí spolupracovník pátého kruhu Pekla, konkrétně Útvaru vnějších záležitostí.“

„Co má znamenat ten externí spolupracovník?“ nakrčil Diriel obočí.

Veltis s formulací chvilku váhal. „Většinu času se nepohybuju ve vnitřních sférách. Proto i vlastní podobu přijímám jen občas a normálně vypadám mnohem...civilněji a lidštěji.“

„A co mi chcete?“ pokračoval otázkou trestanec a ačkoli zněl nenuceně, v jeho očích zahořel zájem. Tohle mohla být dobrá šance.

Veltis se posadil a pár vteřin si skoro padlého anděla měřil pohledem. „Rád bych zjistil, jak jste se sem vlastně dostal, co předcházelo vašemu zatčení a taky, jestli vám může moje strana být nějak nápomocna.“

Diriel zvedl koutek a bylo na něm znát, že zápasí s úsměvem a falešná formálnost celého setkání ho stále ještě baví, ale celkem rychle ho může unavit a všechny snahy budou marné. Aspoň tak to Veltisovi zatím přišlo.

„Dobře, tak abych to zkrátil,“ navázal démon, kterému byl tenhle myšlenkový pochod celkem jasný. „Z nějakýho důvodu jste se sem dostal skrze asi vykonstruovanéj proces, ale přesto jste se absolutně nijak nebránil a nechal se naprosto bez odporu zašít. Takže se já a můj šéf domníváme, že máte nějakou postranní agendu, buď od začátku, nebo něco, co vás napadlo až tady. Mám pravdu?“

Diriel uznale kývl. „Rámcově jste to trefil. A konečně se můžeme bavit trochu normálně bez těch klíčků a sračiček.“

„Tak do toho,“ usmál se pro změnu démon a pohodlně se opřel na židli proti vězni.

Diriel zavřel na chvíli oči, jako by se rozmýšlel, odkud a jak začít. Přesně to taky dělal.

„Víte, služba v nebeských kruzích, ať jde o jakoukoli úroveň, se vyznačuje vždycky nějakou formou a mírou pokrytectví, oportunistu a dalších povahovejch rysů, který kdekoli stojí dost za pendrek. Já jsem se roky staral o drobný případy v rámci interního vyšetřování, kdy se řešily možný kontakty andělů s Peklem nebo jinými rovinami existence, který jsou k nebi spíš v opozici, než na stejné vlně. Peklo rozhodně není jedinou oblastí, kam se někteří nebešťané snaží vzít roha. Díky tomu jsem byl vždycky trochu na hraně. Moje kontakty s démony byly sice se souhlasem vedení, ale ať děláte cokoli, načichne vám aura. A potom není problém pro kohokoli označit vás za nespolehlivou osobu, protože všichni si raději řeknou, že ten a ten je vlastně určitě stejnej jako ta sebranka, se kterou se stýká, a určitě to není jen tak, že tu práci na pomezí sfér dělá už dlouho a nevdá mu to. Málokdo vás poslouchá, když se mu to snažíte vysvětlit, jak to opravdu chodí. A právě díky tomuhle nevyhnutelnému škraloupu jsem byl ideální obětní beránek, a bohužel jsem se do neoficiálního vyšetřování zažral natolik, že jsem začal moc pozdě myslet na zadní kolečka a nenechal jsem si nijak výraznou informační zálohu. Ona teda existuje, a je na bezpečném místě, ale nejsou tam poslední a nejdůležitější informace. Čehož skuteční pachatelé samozřejmě využili, a když jsem piloval finální zprávu včetně důkazního materiálu, tak to celý hodili na mě a na ně nikdo nešel.“

„To byl ten proces, který vás sem dostal?“ ujistil se Veltis.

Diriel se uchechtl. „Za prvý se tomu nedá ani říkat proces, za druhý to bylo tak rychlý, že se nedá říct ani dostal. Byl to přesně ten moment, kdy jste v jednu chvíli u sebe v kanclu, a probíráte se papírama, a za hodinu sedíte tady v cele. Ale abych vám to osvětlil celý.“

Veltis pokýval hlavou a čekal na pokračování.

„Nebeské sféry mají velké množství skladových zásob zbroje, zbraní, magických šperků, artefaktů a nejrůznějšího dalšího vybavení. Hodně toho vytváří samy, hodně se toho do nebe dostává odjinud, ale všechno slouží k vnitřnímu vybavování. Problémem toho obrovského skladového hospodářství je nevyhnutelný fakt, že se prakticky nedá důsledně kontrolovat. Navíc nebe bojuje nebo střeží sféry na tolika frontách a vybavení se pohybuje tolika cestami, že položky často nefungují v přesných číslech, ale v odhadech.“

„A jak jste potom přišel na nějaké vykrádání skladů? Takhle to na mě působí, že se nedá uhlídat ani přesně stanovit v podstatě nic,“ nadhodil Veltis a Diriel chápavě přikývl.

„To máte pravdu, ale tahle situace se týká jen určité části vši výzbroje a výstroje. Existují druhy, který se nehnou celý roky i staletí. Je už jedno, jestli je to výrobou věcí, který jsou potřeba jednou za rok a k ničemu jinému nejsou, nebo jestli nebesa odněkud přitáhla věci, který nakonec nikdo nechce nebo neumí použít. Pravdou je, že se začaly ztrácet právě tyhle kousky, který nikde nebyly potřeba. Nebylo sice nic zvláštního, když si někdo z kruhů občas něco půjčil na výzkum nebo se stavila výrobní sekce, že potřebuje něco rozebrat kvůli surovinám. Ale opět, byly to jednotky. A právě tam ty věci mizely.“

„A to si toho nikdo nevšiml?“

Skoro padlý anděl se ponuře zachechtal. „Vám snad nemusím vysvětlovat nebeskou byrokratickou mentalitu. Jedním z jejích hesel a nepsaných pravidel je, že když se to netýká přímo dotyčného, tak není důvod s tím něco provádět. Navíc většina kapacity administrativy je obvykle vyčerpána běžnými pohyby toho, co je opravdu potřeba. A koho by napadlo vyšetřovat něco ve skladech, když je venku mnohem víc mnohem atraktivnějších témat, na kterých se dá nahnat kariéra a body u nadřízených?“

Veltis pokýval hlavou. Tohle dávalo smysl a nebeská morálka mu rozhodně nebyla cizí.

„A vy jste se do tohohle uvrtal dobrovolně, nebo jste ten případ dostal za trest?“

„No, já se postupem času právě díky vyšetřování různých kontaktů s Peklem a dalšíma sférama dostal do zvláštní pozice. Na jednu stranu nevýhodný, ale zároveň nenápadný. Díky mému pozadí se mě mnoho kolegů začalo stranit a nechtěli mě při větších akcích. Na druhou stranu jsem tím pádem měl krom běžný práce poměrně slušný množství času, nikdo si mě nevšímal, a můj status zároveň otvíral mnoho dveří. Za prvé proto, že to bylo v mé pravomoci, za druhé proto, že mě každý chtěl mít rychle pryč, abych mu nekazil dekorum. Takže ideální prostor i pozice na to hrabat se v dlouhodobých operacích a prakticky nebýt viděn.“

„To jsme na tom dost podobně,“ zašklebil se Veltis a když mu Diriel jeho grimasu oplatil, atmosféra v místnosti se zase trochu uvolnila.

„Nedáte si kafe?“

Veltis dorazil zpátky do kanceláře a automaticky sebou plácl do křesla. Zalitoval toho, že už sedí, protože na stole se pořád leskla láhev té dobré whisky. Thamus sledoval chvíli jeho dilema, pak nalil panáka a pomocí jednoduché levitace mu ho poslal vzduchem.

„Tak jak to dopadlo?“

Jeho kolega vypadal docela normálně, aspoň na pekelné poměry. Nechal si košili, kalhoty i kabát, ale taky svou klasicky rudou kůži a krátké ostny na hlavě. Připomínal trochu postavu z komiksů, ale to by v Pekle museli nějaké znát.

„Hele bylo to nakonec docela legrační. Každopádně hodně zajímavý. Ten Diriel je vlastně bývalý agent v utajení. Dostal se k vykrádání nebeských skladů, odhalil jeho mechanismus krásně skrytý pod běžným provozem. Chtěl to konečně celý sepsat, ale moc se do toho zažral a nechal se chytout těma, co to organizovali.“

„Důkazy?“ nadhodil Thamus automaticky a zapálil si doutník.

Veltis ho pohybem ruky zarazil. „Klid, k tomu se dostanu. Jeho pozice, kdy mu nikdo úplně nevěřil a nikdo s ním nechtěl nic mít, mu dovoľovala se po těch skladech celkem nerušeně potloukat a zkoumat, co potřeboval. No a jak už to tak bývá, zjistil napojení na vyšší kruhy, který z těch machinací samozřejmě měly peníze a

užitečný styky mimo nebe. První moc nepotřebovaly, druhý se hodilo. Kdoví, třeba chystaly v nebi ještě něco většího, ale to už se asi nedopátráme.“

Veltis si lehce odfrkl a loknul si.

„A ty důkazy?“ zopakoval Thamus.

„Podle svých slov je Diriel ukryl na bezpečném místě, ale nejsou tam poslední informace. U sebe je samozřejmě nemá a to, s čím pracoval, nepochybně zlikvidovali. Naštěstí ví dost na to, aby se zbytek dal získat celkem rychle, když budeme šikovný.“

„To už zní líp, i když to může být bouda.“

„Nemyslím si,“ zakroutil Veltis hlavou.

„Proč? Třeba to podělal úplně jinak a teďka se z toho snaží jen vybruslit a z nás vymlátit spolupráci, aniž by měl reálně něco v ruce.“

„Kamaráde to ne, protože na to mu už nebesa lezou příliš na nervy. On může jen získat, tak proč by na nás něco hrál? Vůbec se nebrání tomu dodat nám všechny informace a pravděpodobně navázal i na nějaký naše vlastní vyšetřování.“

„Ale?“ Thamus jen čekal ty podmínky.

„„Chce vlastně jen jednu drobnost. Trochu zvláštní a možná blbě organizovatelnou, ale pořád drobnost. Aby v momentě, kdy bude odcházet z Karceory, byl uvnitř budovy jeho bývalý šéf, anděl jménem Adeniel.“

„Mm, napadá mě několik možností, proč by tohle chtěl.“

„Mě taky,“ podotkl Veltis.

„Ale protože jsou všechny z mého pohledu naprosto neškodný,“ pokračoval Thamus „tak s nima naprosto nemám problém.“

Chvilku jen potahoval z doutníku a pozoroval obláčky kouře, které se mu rozplývaly nad stolem. „Teď jen přijít na to, jak tam toho nebeského hajzlíka dostat v pravou chvíli. Pochybuju, že by se sám o něco nepokusil a informace o tom, že jsme se za Dirielem stavili, se mu už určitě donesla nebo donese.“

Thamus měl pravdu v mnoha věcech včetně své poslední úvahy.

Šeptanda pracovala samozřejmě v obou směrech, o to více v momentě, kdy jste osoba, která má v Karceoře několik svých lidí. Nemají natolik zvláštní postavení, aby byli svými činy nápadní, ale mají základní přehled o dění uvnitř, a když si chtějí zjistit něco dalšího, obvykle to pro ně není výrazný problém.

Jen pár hodin po rozhovoru obou démonů seděl Adaniel ve své pracovně, pozoroval barevná mračna povalující se v líném osvětlení několika umírajících hvězd a přemýšlel, co dál.

Jeho úvahy nebyly nijak temné nebo zoufalé z prostého přesvědčení, že všechny silné karty této situace má v ruce on a nikdo jiný.

Přes tyto svoje závěry o neotřesitelné pozici se stejně musel zabývat úvahami nad tím, co se během setkání Diriel s demony stalo, jaké informace byly předány, a co vlastně Diriel věděl. Adaniel nebyl v těchto situacích nováčkem. Dobře se postaral o to, aby Dirielova práce zmizela a veškeré stopy po jeho pátráních a závěrech byly zlikvidovány. Většinu z toho obstaral osobně a jen drobnosti nechal na několika svých specialitech, ke kterým měl důvěru.

Přes veškerou snahu v něm ale hlodal osten pochybnosti o tom, kam se vlastně Diriel dostal, co si dal dohromady, jestli to, co bylo nalezeno, je všechno a hlavně, co svěřil papíru a záznamovým krystalům a co nikoli. Začínal si dokonce vyčítat, že ho uklidil tak rychle.

Lehce si povzdechl, nalil si sklenku něčeho čírého a ostrého a upil několik doušků. Docházel k závěru, že by se zase tak moc nestalo, kdyby se Dirielovi v Karceoře přihodilo pár zajímavých nehod. Nakonec, každé vězení má své nástrahy a vnitřní zákonitosti, kde přežijí jen ti mazanější a schopnější. Karceora byla sice věznice naprosto unikátní, ale pořád to byla věznice a platila tu některá pravidla, která nevyžadovala oficiální pečeť.

Jen to provést nenápadně. Marná sláva, nejdříve musí Diriel zkontrolovat osobně. Jeho informace sice byly podrobné, ale nic se nevyrovná konfrontaci tváří v tvář.

Veltis si vzal u Thamuse v kanceláři několik spisů a vypravil se opět do věznice. Jasným důvodem jeho návštěvy byla skutečnost, že několik vězňů chtělo doplnit nebo pozměnit svoje výpovědi, protože je čekal proces. Skutečným důvodem bylo to, že se démon potřeboval rozhlédnout a zjistit, co by mohlo případně ohrozit jejich záměr stáhnout Dirielu na pekelnou stranu. Adaniel se o jejich návštěvě nepochybně dověděl a rozhodně nepotřeboval, aby začínající spolupráce Pekla a skoro padlého anděla proběhla hladce.

Už když Veltis vcházel do prostor Karceory, bylo tu nějak moc živo.

Zřízení odváděli několik osob v poutech a s obušky pod krkem, opodal se válely zbytky nábytku zlámaného akorát do špice.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Veltis přízračné osoby neurčitého pohlaví, která kolem něj proplula vzduchem.

„Neeepoookojjjjhhheeee mezzzi věččězzzzznhiiii...“ zašustil duch, jako když se vítr prohání ve větvích. Pak bytost prošla zdí a ztratila se démonovi z dohledu.

Vypadalo by to jako normální situace ve věznici, ale na to byl Veltis moc zkušený agent. *Mezi více nehodami se jedna konkrétní ztratí.*

Nechal spisy spisy a vrátil se do centrály Karceory, kde našel kancelář hlavního dozorce.

„Kde je vězeň Diriel?“ zeptal se osoby ve stejnokroji. „Je tu krátce,“ upřesnil ještě.

„Diriel...Diriel...“ mumlal si pro sebe postarší humanoid se zcela bílou kůží a černýma očima bez zorniček a projížděl prstem jakousi tabulku, „jo, ten je ode dneška na samotce. Ráno se připlctl do nějaké bitky v jídelně, takže nakonec skončili všichni čtyři v oddělených celách. Ještě něco?“

„Ne, to je všechno, díky moc,“ křikl Veltis mezi dveřmi a opustil prostor věznice skoro poklusem.

Samotka znamenala jen jediné - izolované místo, kde můžete zlikvidovat prakticky kohokoli.

Jakmile byl mimo Karceoru, spojil se Veltis po troše námahy telepaticky se svým šéfem.

-No, co je?

-Máme problém. Diriel byl v bitce a je na samotce. Adenieli si podle všeho pospíšil a chce ho co nejdřív odstranit, ale samozřejmě tak, aby to nebylo nápadný.

-Do fiendovy prdele, to si musíme pospíšit. Popoženu papíry o ochranném dozoru a spolupráci, už je to někde na cestě. Počkej tam a sleduj prostor.

-Dobře, čím dřív tu budeš, tím líp.

Když Dirielovi ohlásili návštěvu, trochu se podivil. Nečekal, že by se Veltis ukázal tak brzo. Vstup Adeniela byl sice očekávaný, ale nijak vítaný. Skoro padlý anděl věděl, co bude asi následovat, a celkem se trefil.

„Tak se na to, kamaráde, podíváme, ano?“ řekl Adenieli, a usadil svou šlachovitou postavu v bílém hábitu na sedačku naproti muži v šedém vězeňském stejnokroji, který si občas podrbal kůži pod blikajícími náramky.

Diriel nereagoval. Za prvé neměl chuť ke kontaktu nijak přispívat, za druhé věděl, že Adenieli si obvykle vystačí s vlastními monology.

„Takže skoro hnedka potom, co ses se sem dostal, jsi navázal kontakt s pekelným Útvarem pro vnější záležitosti a myslíš si, že se budu jen tak koukat na to, jak se s nima snažíš dohodnout a nabídnout jim bůhvíco, aby tě vzali na svou stranu, pletu se?“

„Ano,“ řekl Diriel nezúčastněně a svého bývalého šéfa nepočtil ani pohledem. Podlaha byla v tu chvíli mnohem zajímavější.

Adenieli se nafoukl a chtěl něco vyprsknout, ale Diriel v klidu pokračoval. „Za prvé už jsem tady nějakou dobu, za druhé ke mně přišli sami. Takže to nebyla ani tak moje iniciativa, jako jeden rozhovor a zjištění, že si asi máme vzájemně co nabídnout.“

„A co by jim asi taková krysa jako ty mohla nabídnout?“

Adenieli očekával, že Diriel zpanikaří. Problém byl ve dvou věcech. Skoro padlému andělovi bylo chování jeho bývalého šéfa už srdečně ukradené, za druhé byl Adenieli bez své aury velice nepůsobivý a ve snaze zastrašit a pohrozit působil spíš jako naštvaný školák, kterého nečekaně vyvolali. Hrozí, ale nic od něj nehrozí.

„Adenieli, já si s Peklem probral, co jsem potřeboval, celkem jsme si porozuměli a to je všechno, co se ode mě dozvíš.“

Anděl se opět nafoukl, protože jeho pozice slábla a na to nebyl zvyklý. Pak mu ale došlo, že tady je jen za sebe a že zbavení síly se týká všech zúčastněných.

Bud' vybuchne vzteky, nebo vyklidí nasupeně pole, pomyslel si Diriel. Nastalo to druhé.

Adaniel beze slova vstal, upravil si hábit a podíval se na skoro padlého anděla s totálním pohrdáním.

„Jen si nemysli, že to půjde tak lehce. Tohle je sice neutrální území, ale to neznamená, že tady nic nezmůžu. A ani ten tvůj silnej cit na aury ti nepomůže. Nevidíme se naпослед.“

Diriel se díval, jak Adaniel odchází chodbou, než se sám v doprovodu dozorce vrátil do cely. Ani se nevztekal, ani neměl chuť se mu vysmívat. Přistihl se při myšlence, že jakákoli duševní námaha věnovaná této figurce v bílém je vynaložena zbytečně. Ale že se ještě setkají, v to tak nějak doufal.

Thamus už z dálky mával červenými deskami a při pohledu na ně si Veltis těžce oddechl. Od jejich rozhovoru neuplynula ani hodina a Adaniel byl zřejmě pořád někde uvnitř Karceory. Veltis si ho aspoň nevšiml a to měl vchod přímo na očích.

„Tak to máme se vším všudy. Ochranný dozor, spolupráce a takový ty serepetičky. Stačilo je trochu popohnat, jinak by se jim to válelo na stole ještě týden.“

„Paráda, teďka ještě bez zbytečného rozruchu vytáhnout Diriel a vyhnout se tomu zmetkovi.“

Oba démoni vešli zpět do areálu, na centrále předložili dokumenty, dostali několik pečeti a byli vpuštěni dále.

Když procházeli aurámem, rozhlíželi se na všechny strany, ale Adaniel nikde. Připadali si jako studenti, kteří utíkají ze školy, a rozhlíží se, jestli při pokoutném opouštění budovy nenarazí na potulnou učitelku nebo příliš aktivního školníka.

Zatím to ale vypadalo dobře. Procházeli chodbami, blížili se k sekci se samostatnými celami a kývnutím pravidelně zdravili dozorce, kteří je míjeli.

„Ale paní ředitelko, dobrý den,“ ozval se najednou za rohem žoviální hlas. Thamus s Veltisem nadskočili leknutím. Pak se na sebe podívali.

„Vyhlašuju totální informační embargo na některé okolnosti této akce,“ prohlásil rezolutně Thamus, protože nebyl důvod kdekoli rozhlašovat, jak začátečnická byla jejich reakce.

Když nakoukli za roh, spatřili bílou postavu, která byla zrovna v čilém rozhovoru se sukkubou v černé uniformě Karceory. Ta na sobě měla velmi slušný počet zlatých a stříbrných sponek hodností.

„Adenieli, jak je to dlouho?“ V jejím hlase byla znatelná stopa nevole, ovšem profesionálně maskovaná hlasem a vystupováním někoho, pro koho je komunikace s kýmkoli od vězně po bohy běžnou součástí pracovního dne.

„Myslím, že jsme se naposled viděli na té přednášce o bezpečnostních strategiích. Tehdy jste tam byla s tím vampýrem, že?“

Ředitelka přikývla. „Ano, známe se ze studií. Když jsem nastupovala, byl už na doktorátu z mezisférového práva.“

Adaniel si povzdechl. „A já se tehdy ani nedostal k tomu dát si s vámi aspoň šálek čaje nebo něco podobného.“

Sukkuba pohnula křídly. „No chystám se sice na jednu záležitost mimo věznici, ale jestli chcete, můžeme si na chvíli sednout u mě v kanceláři.“

„Pokud vás nějak neobtěžuji, bude mi rozhodně potěšením.“

„Vy nikdy.“

Jestli ten odpor přeslechl i teď, tak je to větší narcis, než jsem si myslel. blesklo hlavou Thamusovi a lehce strčil do svého kolegy. Oba počkali, až natrásající se Adaniel a klidná ředitelka věznice zmizeli, a pokračovali dál chodbou k celám.

Kdyby narazili jen na šéfkou věznice, bylo by to celkem v pohodě. Ale takhle by museli cíl své návštěvy říkat i před nepřítelem.

Když otevřeli celu, Diriel byl lehce potlučen, ale až na těch pár modřin vypadal ještě docela k světu.

„Co nového, pánové?“ zeptal se s lehce nuceným úsměvem a i ten ho trochu bolel. „To nic, jen jsem dostal několikrát židlí, než nás od sebe odtrhli,“ dodal, když sledoval jejich zkoumavé pohledy.

Veltis poklepal na desky. „Můžeme jít. Máme nad vámi od teď ochranný dozor výměnou za spolupráci a informace. Zbytek vyřešíme u nás.“

„A co Adaniel?“

„Teď jsme ho potkali a šel si dát šálek čaje s ředitelkou,“ uklidnil anděla Thamus.

Skoro padlý se usmál. „Nááádhera. Takže můžem.“

Démoni zavolali dozorce, který Dirielovi nasadil pouta, a trojice se vydala chodbami Karceory zpět do centrály.

Diriel si vyzvedl svoje věci, tedy dlouhou kutnu a stříbrný amulet ve tvaru deseticípé hvězdy s ornamentem uvnitř. Když mu sundali pouta, navlékl si amulet kolem krku, ale kutnu si přehodil jen přes ruce založené před tělem. Na sobě měl stále šedý stejnokroj, protože dokud si Peklo nevyřeší plně jeho status, bude stále ještě vězněm Karceory.

Když prošel po obou démonech aurámem a do těla mu opět přecházely jeho schopnosti, po kůži se mu přehnal několik výbojů žluté elektřiny. Jeden z nich práskl i do sponky řetězu na krku, který se zacinkáním spadl na zem. Jak sebou padlý anděl díky výbojům lehce škubal, vykopl trochu kolenem a řetěz odjel po hladké podlaze několik metrů daleko.

„Omlouvám se, ta sponka už není nic moc, asi jsem to blbě zacvakl,“ řekl, a zatímco mu aktivní dozorkyně sbírala talisman ze země, dřepl si s kutnou v rukách ke koši aurámu.

Součástí celku schopností, které se mu opět vrátily, byla i velmi citlivá detekce na osobní aury. Díky tomu byl schopen poznat totožnost bytostí i tehdy, pokud se maskovaly, případně identifikovat, komu patřily věci, které měl někdo dlouho u sebe.

A protože koule z aurámu si přes všechnu stejnost nějaký odraz aury uvnitř nechávaly, chtěl mezi nimi Diriel najít tu Adanielovu.

Měl jen několik vteřin, zatímco obsluha šla pro jeho řetěz a většina pozornosti se soustředila na ni. Jeho silné prsty trochu roztáhly propletené mřížoví a ponořily se mezi světélkující koule. Musela to být jedna z posledních. Několik jich pohladil a ucítil Adeniellovu auru i spektrum jeho sil, kouzel a schopností. Obětoval pár kousků kůže a přijal několik škrábanců, které získal, když vytrhával kutnou krytou ruku zpět z ostrého pletiva.

Dozorkyně mu podala jeho řetěz a Diriel se s úsměvem lehce předklonil. Mladá démonka několik vteřin váhala, ale ten úsměv byl neodolatelný, takže se natáhla a připjala Dirielovi amulet kolem krku.

„Děkuji vám,“ odvětil, téměř neznatelně se uklonil, pak se přidal k dvojici agentů a vyšel s nimi do prakticky neměnného světla astrálních rovin.

Když se všichni tři ocitli na čerstvém vzduchu, otočil se k němu Veltis se zvědavým pohledem.

„Tak co, povedlo se? Máte ji?“

„Koho?“ zeptal se Diriel.

„No tu kouli s aurou vašeho šéfa,“ upřesnil Thamus.

Diriel ocenil kývnutím jeho dedukci a usmál se. „Takže vám to došlo. Výborně. Kdy?“

„Když jste si vzal tu kutnu přes ruku a ne na sebe,“ začal Veltis. „Tehdy mě to napadlo jako možnost. Víte, kdysi jsem učil jednoho mladíka několik kouzelnických triků. A velmi rychle díky tomu zjistil, že trocha odvedení pozornosti a zakrytá končetina jsou asi nejdůležitější pomůcky. Takže když vám spadl ten řetěz z krku, bylo mi to jasné. Navíc jste pak tu ruku nepoužíval, přitom cestou k aurámu jste si s tou kutnou normálně pohrával i si kontroloval ten amulet.“

Diriel neodpověděl, ale hodil svůj hábit na zem a v lehce krvácející ruce držel malou průhlednou kouli plnou modrého světla.

„Co s ní budeš dělat?“ zeptal se Thamus.

Diriel si dřepł a velmi kontrolovaně, ovšem s dostatečnou silou udeřil koulí několikrát o skálu, na které stáli. Pak se na ni podíval proti světlu a zase vstal.

„Víte, pánové, Adeniel je jeden z mála andělů, co znám, který je vybaven dostatečně kvalitními detekčními schopnosti, aby mě našel i mimo oficiální cesty a sféry. Nebo byl vybaven. Je mi jasný, že na mě teďka bude mít pořádně spadeno, ale ať si ty svoje intriky jednou vyzkouší i bez magické asistence.“

Z koule se začalo uvolňovat něco, co vypadalo jako namodralý kouř a lehce to světélkovalo. Stačil by jeden slušný úder o něco tvrdého a rozpadne se na tisíc střípků.

Diriel se otočil zády k agentům Pekla, Karceoru měl za zády a kousek před ním končila skála. Dál byl jen prostor plný barevné mlhy, mračen a někde v dáli možná další plující ostrůvky rovin existence.

Rozmáchl se jako při nadhozu a mrštil koulí někam do duhových mračen. Pak se podíval na oba demony a spokojeně se usmál.

„Považujte tímto naši spolupráci za zahájenou.“

Podíval se na svoji ruku a pak na Thamuse. „Nemáš tu náhodou lékárničku?“

„U sebe ne, ale v kanclu něco bude,“ prohlásil démon a nabídl mu doutník.